

ŽEMAITIJA

nepartinis darbo žmonių laikraštis.

Išeina sekmadieniais ir ketvirtadieniais.

Prenumeratos kniū vienam mėnesiu:
Raseinių miesto įmėjams 1rb. 80 k.
Visiems kitiams 2 rb.

REDAKCIJOS ADRESAS:
Raseiniai, Šilavos gatvė № 3

Stelbimy kaina:
Petito eilutei arba jos vietai ant pirmo puslapio — 75 k.
ant antro — 50 k.

№ 42

Raseiniai, Sekmadienis, 1919 m. Liepos m. 27 d.

Metai I

Visiems pasakykit,

kad nuo liepos 15 d. Banke ir visose Valstybės iždinėse galima pirkti

LIETUVOS VALSTYBĖS

VIDAUS PASKOLOS BONUS,

po 100, 250, 500, 1.000, 5.000, ir 10.000 markių.

Lietuvos Piliečių Vieši, kaip vienai be skirtumo tautos ar tikybos pirkite šiuos bonus. Lietuvos Vastybė prižada už metų, o kam reikės ir už pusės metų, gražinti kiek-vienam visus pinigus ir dar tuož dabar ant skolinamųjų pinigu primokėti $4\frac{1}{2}$ nuošim-čių iš anksto.

Už bonų vertybę Lietuvos Valstybė atsako visu savo turtu ir visomis įeigomis.

Todel visi piliečiai atlikite savo pareigas. Parodykite, kad jums savo tėvų žemės laisvė yra brangesnė už viską.

Publicistika apie priešus. *)

„Nepriklausomoji Lietuva“ № 49 tokiu straipsniu atsiliepia labai gyvu mums kauniečiams klausimu apie tariamuju „bolševikų“ baudimą ir apie kai kuriuos, turėjusius vietą Kaune — saryš su tuo baudimu atsitikimus. Straipsny daug pasakoma taip, kaip ir mes čia manome. Del idomumo paduodame ji ištisai juo labiau, kad straipsnio autorius yra kunigas.

«Saul. Red. prieras»

«Lietuvos Ūkininkas» Nr. 17 pranešė: „Laisvės“ Redaktorius V. Bičiūnas, sutikęs juos (V. Poželą ir V. Bielski) begrižtant iš komendantūros, pasišaukė policijos ir areštavo.“

Bičiūnas — redaktorius — šaukia policiją — arestuoja piliečius — kurių Lietuvos valdžia neareštavo...

Ar tai iš Zulūsų papročių ar iš Kauno? Tariaus būsiant iš Zulūsų. Bet „Laisvės“ Nr. 67 Titnagas stebisi: „L. Ūkininkas“ piktinasi tuo, kad gatvėje „Laisvės“ Redaktorius, pildydamas savo pilietines pareigas, liepė „suimti piktdarius“. Na, tai bus iš Kauno. Nuo kurių gi bet laikų ant „redaktorių“ tapo užkrautos pilietinės pareigos suiminėti piliečius, su kuriais pati valdžia kitaip elgiasi? Ir ar Bičiūnas nešiojasi savo kišenėje tam tikra ženkla, kuri parodžius, policistas

*) Ši straipsnį perspausdiname iš „Saulėtekio“ su jo redakcijos prierasu.

turi klausyti? Jei turi, tai jam vieta slapto-sios policijos raštinėje, ne redakcijoje. Jeigu neturi, tai kaip jö paklausę policistas? Ar Kaune užtenka baksteleti pirštu į bet ką ir uži-uži, ižpiudyti? Jei taip, tai aš, kad ir turédamas ministerių leidimą apšankytii Kau-ną, neesmi tikras, kad Bičiūnas ar kas kitas „krikščionis“ iš Dievo ar tévynės meilės nepaverš man laisvęs?

Daugiau Titnagas, pateisindamas Bičiūnā ir save, piliečius Poželą ir Bielski už-ispypre padaryti piktadariais, t. y. komunistais, nors prieš tai ir jüedu pačiudu viešai yra protestavę ir visas Vilnius, be skirtumo tautų, tai gerai žinojo, jog juodu ne komunistų partijos narių. Taip dalykams stovint, klausiu, ar teisiškai leistina yra Titnagams viešai vadinti juos „mūsų tautos žmogžudžiaiš kurie tautos sūnų krauju susitępė rankas, tarnaudami Kapsukui ir Maksavai?“ nepripažinti jiedviem garbės žodžio, lygynti juodu su „smaugėjais-olėšikais“, vadinti „kal-taisiai tautos Barabais“, nes, girdi, del jü „kénčiai ir dar gali nukęsti visa Lietuva?“

Jei bet koks tarnavimas maksimalistams sukruvina rankas, tai visa dabartinoji Maksava — kruvina, nes griežtai visi tarnauja so-vietuose; kitaip badu išmirtų. Tai ir tie šim-tai lietuvių, kuriuos dabartinoji Lietuvos valdžia prisitraukė į bendradarbius, yra kru-vini, nes visi yra tarnavę ir tai pasisaké. Dirbau ir aš Švietimo Komisariato ir V. Poželos vadyboje vertėju, ir nesijaučiu susikru-vinęs. V. Požela ir V. Bielskis nieko bendro

neturéjo su maksimalistų karo dalykais: vienas valdė civiliuosius dalykus, antras — ūkio. Nei juodu Maksvą i Lietuvą vedé: ta atsakomybė krenta ant V. Mickevičiaus — Kap-suko, Aleksos - Angarečio, Rasiko, Liutke-vičiaus, o gal, ir tai tikriaus, nei ne ant jü, tik ant viso komunizmo, priversto kovoti su antanta ir tuo tikslu pereiti per Lietuvą. Gal tik karas ir tuos atvilko su savimi. O kaip Poželos ir Bielskio, tai né neatvilko: juodu daug veliau buvo „atkvesti“. Lietuvos pavaldyti; ir jiedviem valdant, niekam plaukas nuo galvos nenukrito, ne tik kraūjas ne-prasiliejo. Kad ne jiedu ir jiedviem panašus lietuviai, būtų bolševikai ir Lietuvoje prida-re tokį pat jeibiu, kokių jie yra prida-re kitur. Dabar Lietuva tekenté nuo karo ir nuo iš-tvirkelių kareivių, kurių pilna bét kurioje kariuomenėje, neskiriant nei Lietuvos kariuomenės.

„Vykime lauk visus tuos, kurie tautos žmogžupžiaiš tapo ir pliekime be pasigai-lėjimo visus jų eidmainius“. Baigia Titnagas „Laisvés“ vardu. Ir aš pritariu: pliekime juos; tik... kai bus taip konstatuota ne Bičiūnų ir Titnagu, visą laiką stovėjusių ištolo, tik teis-mo keliu. Tegu Tardymo Komisija tad iš-tiria Poželos ir Bielskio bylas, pasišaukda-ma tiesioginių liudytoujų. Jü nestigs dabar pačiamame Kaune. Jigū stigtu, atvažiuosime iš Vilniaus. Jü tarpe „Laisvė“ išvys tokius as-menis, prieš kuriuos turės nusilenkti net jü „krikščionišumas“. Ištiria ir viešai juodu nubaudžia ar viešai pasako: Poželos rankos švaresnės už daugelio kitų, kurie tarias „lie-tuviškuoju muilu“ galj nuo viso ko nu-sivalyti.

Kad P. ir B. socialistai, tai dar neduoda „krikščioniškai!“ ir „demokratiškai“ «Laisvė» tei-sės šaukti, kad juos kalintų, nes tuo keliu eidama, kaip tik jü pati tampa—bolševikė. Be to, tai labai pavojingas keliai: šiandien krikščionys kiša į ka-lėjimus socialistus, rytoj socialistai, igije galios, turėtų teisés kišti į kalejimą krikščionis. Šiai laikais tokios barbarybės politikos kovoje nebe-privalo būti. Ir aš socialistui pasakyčiau: esi lau-kinis, kaip dabar tai pasakau Titnogui ir Bičiūnui: esata laukiniu, ir jūs, ne kas kitas, vedata tautą į protesto „bolševizmą“, nes kam gi doram ne-pasipurtins širdis, kai taip daroma vardan „krikščionybės“ ir valstybiškumo? To valstybiškumo, kuri „Laisvė“ pati nuolat éda, esdama susidariusi val-džią ir siekdama vél tokios anarchijos, kurios buvo per ministerių krizi.

Ne tokių būdu atverčiama nusistačiusieji prie religija, tikroji krikščionybė pasižymi tokiais veiks-mo privalumais, kurių ne paduoju nesimato Titnago, Bičiūno ir jiem panašių darbuose.

Aš taip pat turiu teisę vadintis krikščioniu; net esu kunigas; bet mano visa esmė persi-verčia, kai tokie inkvizitoriai mēgina krikščionybę globoti. Ką besakyti — apie demokratybę

